

Ella Coman

A woman with long hair, wearing a blue top, a brown jacket, and dark pants, is walking away from the camera on a railway track. The track stretches into the distance, disappearing into a hazy, golden light. The sky is filled with soft, white clouds, and the overall atmosphere is dreamy and ethereal. The ground is covered in a layer of snow or frost, with footprints visible on the tracks.

Ultima dorință

Stau lângă tine și simt cum taci. Nu vrei să spui nimic. Întinsă pe marginea patului, cu picioarele care îți cad pe parchetul rece. Stau pe pernă și te privesc în liniște. Asta să fie?!

Suspin. Nu ai reacție. Privești în sus și pot să jur că numeri punctele negre de pe tavan.

Asta fac și eu atunci când ceva sau cineva mă plictisește.

De ce nu spui nimic? După tot ce a fost...

Privesc în jos, mă joc cu ceasul de la mână și am lacrimi în ochi. Aș vrea să spun că e okay, că totul e în regulă și pot trece ușor peste asta. Dar aș minți. Oare chiar nu îți păsa?!

Se spune că atunci când iubești, la un moment dat va trebui să suferi, iar oamenii, pentru că se tem de suferință, evită să iubească. Asta se întâmplă și cu tine?

Sigur nu ai de unde să știi cât de multe simt eu pentru tine. Este un amalgam de trăiri care se îmbină în mine, mă dau peste cap și mă fac să mă condamn pentru simplul fapt că vreau să văd cum este iubirea. Vreau să vad cum este să te iubesc.

Ești o fire complicată, greu de citit, dar nu și pentru mine. Poate chiar asta nu ți-a plăcut: faptul că am reușit să te “descifrez” atât de repede.

Te uiți la mine. Parcă ai lacrimi în ochi, dar nu vrei să o arăți. Întorci din nou privirea în sus. Tragi adânc aer în piept. Nu mai expiri.

“Ești bine?”

Nu răspunzi, iar tăcerea ta este un răspuns clar pentru mine. Aprob ușor din cap și încerc să mă ridic.

Nu pot. Ceva nu mă lasă.

“Vrei să vii lângă mine, pe pernă?”

Nu spui vreun cuvânt. Continui să privești tavanul în tăcere.

“De ce?”

Mă privești în liniște. Din nou, încerc să îți înțeleg răspunsul. Dai din umeri și îți întorci privirea.

Acum stau turcește, cu mâinile împreunate în dreptul labelor picioarelor. Te privesc insistent și aștept un răspuns. Acesta nu mai vine și înțeleg clar ce vrei să spui.

Mă ridic din pat și îmi iau geanta, aruncată pe un scaun. Te ridici și te pregătești să mă conduci. Te privesc lung, de parcă aș vrea să te sărut în al doilea moment, dar știu că nu are rost. Te uiți la mine și schițezi câteva gesturi neputincioase.

Mă întorc și mă îndrept către ușă. Mă încălț în liniște și descui ușa. Aceeași liniște ne învăluie.

“Îți mulțumesc că ai venit!”

Te aud și tresar. Nu îmi vine să cred. Atât?! Numai atât?!

“O plăcere. Mereu.”

Îți zâmbesc timid și pășesc peste pragul ușii. Știu că această este ultima dată când voi avea puterea să te văd așa, să te simt așa cum îmi doresc. Tu nu spui nimic, iar pielea mi s-a făcut de găină. Îmi vine să plâng, dar mă abțin cu greu.

Mă întorc și te îmbrățișez. Lung. Aș vrea ca acest moment să nu se mai termine vreodată.

“Ai grijă de tine. Să mă anunți când ajungi acasă.”

Sunt ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la tine.

Și încă mă întreb: De ce?

Se spune că anotimpul în care ne-am îndrăgostit este cel mai frumos. Și tind să cred că este așa pentru că iubesc primăvara.

Ne cunoșteam de ceva vreme, vorbeam, dar nu îmi amintesc de unde am început să ne apropiem. Știu doar că aveam planuri comune, că ne doream aceleași lucruri în urmă cu un an. Acum nu știu ce să mai cred, nu știu ce mai vrem.

În urmă cu un an, atunci când te-am întâlnit, îmi spuneai că îți place cum scriu, că îmi urmărești aparițiile. Acum fugi de ele. Poate și pentru că majoritatea sunt despre tine. Și nu sunt prea vesele.

Tot ce am vrut a fost să fim aici, împreună. Dar tu nu ai simțit la fel.

Mi-am făcut curaj să îți scriu într-o zi de aprilie. Aprilie 2017. În final, după ce mă gândeam intermitent la tine de ceva vreme.

Nu am avut multe de dezbătut. Numai un proiect. Și m-ai invitat la tine să îl scriem.

Încă îmi amintesc cum stăteam întinsă pe pat și te priveam. Așa cum am stat de fiecare dată, iar tu erai la birou. Scriam și mă gândeam cum ar fi să fie ceva între noi. Nu îmi închipuiam o secundă că visul mi se va împlini. Aveam o relație. Aparent, eram fericită și aveam tot ce îmi doream. Practic, nu era chiar așa.

Am ras și am stat până târziu vorbind despre o mulțime de lucruri despre care nu îmi amintesc. Erai atât de concentrată pe ceea ce spuneai, iar totul venea din suflet. Era imposibil să te întrerup sau să te contrazic. Acel amalgam de sentimente mă dădea peste cap.

Nu am știut ce va fi. Am plecat în acea seară și m-am întâlnit cu el. Dar mintea mea era la tine. La fel și inima.

Poate că nu mă făcea suficient de fericită, nu mă lasă să fiu eu, dar lângă tine puteam să fiu oricine, puteam să mă comport natural și te lăsăm să mă cunoști exact așa cum eram: un copil rebel, plin de inițiativă și gânduri mărețe.

Le-ai spulberat pe toate. Au zburat cu o singură clipire și o jumătate de ora de regrete. E tot ce mi-a rămas de la tine.

Voiam să fii acolo, să te simt aproape, să pot să îți spun cât de mult însemni pentru mine și cât aș vrea să te am aproape în fiecare zi. Totul este numai în mintea mea pentru că tu mi-ai luat visele și ai plecat cu ele undeva departe, pe un tărâm al neînțelegerilor și al nestăpânirii de sine, din care a fugit tot ceea ce eu eram cândva.

Îmi amintesc limpede cum a început totul. Parcă se întâmplă ieri deși au trecut luni bune de atunci. Plănuiam multe împreună și voiam să atingem stelele cu proiectele noastre nebune și îndrăznețe. Am încercat prin multă muncă și am fost atât de aproape.

Avem multă nevoie de cineva care să mă ajute să fac ceva cu viața mea, să îmi dau seama ce îmi doresc pe plan profesional. Trecuseră trei ani de facultate în care nu făcusem nimic notabil și îmi doream nebunește să ajung departe în meseria pe care mi-o alesesem. Tu, pe de altă parte, erai genul de student care știa ce voia. Erai determinată și muncitoare, puneai suflet în fiecare proiect și în fiecare examen. Te implicai mai mult decât trebuia și voiai să faci totul excepțional. Erai și ești o perfecționistă.

Cred că asta a fost motivul inițial pentru care te-am ales dintre toți și pentru care am vrut să mă apropii de tine. Păreai a fi singura persoană care mă putea ajuta să termin facultatea și să realizez ceva pe viitor, să îmi dai un punct de pornire către ceea ce voiam să fac în viață.

Totul s-a transformat în mai mult decât credeam și în mai mult decât aveam nevoie la acel moment.

Aveam planuri. Planuri de a merge prin țară, la conferințe și școli de vară, de a publica articole și de a ajunge mari în domeniul nostru.

Te-am luat la întrebări într-o seară de sfârșit de aprilie. Toate planurile mele profesionale aveau să se materializeze odată cu apropierea față de ține. Nu mă gândeam și la cele personale.

Renunșasem de mult să mai caut pe altcineva, să mai cred că omul potrivit există undeva în lumea asta, dar trebuie să mă uit cu atenție după el. Renunșasem la orice idee de a-mi face un viitor cu altcineva și credeam că D. era tot ce viață îmi putea oferi. Până am început să vorbim.

Mă pregăteam să ies din casă într-o dimineață de sâmbătă, ploioasă și mohorâtă. Nu aveam chef de nimic altceva în afară de somn. Voiam să mă cufund în așternuturile calde, singură, timp de două zile și nimeni să nu știe ceva despre mine. Aveam în plan un maraton de seriale, pizza și puțină bere. La asta se reducea timpul meu liber în acea perioadă.

Am mers la bibliotecă, însă. Vremurile în care beam până dimineață apuseseră de mult. Voiam să devin un alt om, un om de care să fiu mândră atât eu cât și cei care mă cunosc.

Era dificil pentru mine, dar voiam să dau tot ce aveam mai bun în mine. Aveam idei, aveam timp, iar pofta de lucru venea cu fiecare rând pe care îl scriam.

Atunci m-am gândit pentru prima dată să îți dau mesaj. Ți-am povestit ideea mea ciudată pentru un articol ce avea să fie destul de interesant, iar tu ai fost de acord. Era o provocare pentru amândouă.

De atunci a început totul. Ne-am întâlnit, l-am scris și am vorbit vrute și nevrute. Așa mi-am dat seama că poate el nu era cea mai bună alegere și se merita să încep să lupt pentru tine.

Am continuat să vorbim zilnic cele mai banale lucruri, să ne dăm mesaj pentru orice prostie și să râdem din orice. Era ceva ce nu mai făcusem de mult timp și aveam atâta de noie de asta!

Într-o seară mi-am făcut curaj și te-am invitat în oraș. Am rămas surprinsă când ai acceptat imediat.

Wow! La asta chiar nu mă așteptam!

Ne-am întâlnit pe la ora cinci la Piața George Enescu, apoi ne-am continuat plimbarea pe Calea Victoriei, în tăcere. Era aproape de apus și aglomerația orașului, dintr-o seară de zi lucrătoare, era sufocantă. Inima îmi urcase în gât și nu aveam curajul să încep o conversație. Erai acolo, lângă mine. Încă mi se părea ireal.

Am mers la unul dintre cele mai frumoase restaurante din centru. Unul nu foarte scump, dar cu o vedere panoramică superbă asupra centrului Bucureștiului.

Am urcat cu liftul până la etajul nouă, iar de acolo încă un etaj, pe scări. Priveliștea era extraordinară și am ales o masă pe colț, pentru a admira splendoarea apusului, dar și aglomerația din Piața Universității.

Mi-am aprins o țigară și am început o discuție pe cât de simplă pe atât de tensionată. Cel puțin pentru mine.

Am băut câte un pahar de vin roșu și am pălăvrăgit câteva ore despre tot felul de lucruri banale, dar aparent importante pentru noi și foarte amuzante. Îmi doream ca acea zi să nu se mai termine. Te priveam cu admirație și îmi faceam tot felul de scenarii. Zâmbeam cu admirație la orice lucru mărunț pe care mi-l spuneai. Din păcate, s-a terminat pe la ora opt, când am decis că era timpul ca fiecare să meargă la acasă. Deși era ultimul lucru pe care îl voiam, era inevitabil în a se produce.

Tot drumul spre casă nu am făcut altceva decât să râd și să zâmbesc, afișăm pe față un rânjet penibil de care îmi era și mie rușine, dar care era destul de greu de controlat. Eram fericită. După mult timp, puteam spune că eram fericită.

Trecuseră doi ani de când ieșisem ultima dată cu cineva pe care chiar iubeam. Din păcate, totul se terminase cu mine pe plajă, alături de câteva sticle goale de bere sau vin, plângând până la răsărit, de una singură.

Durase destul de mult timp să îmi revin, iar “responsabil” pentru recuperarea mea fusese cel alături de care stăteam de aproape doi ani. Fusese un fel de iubire, dar mai bine zis un refugiu. Eram o epavă la acea vreme, iar o bună prietenă s-a gândit că ne-am potrivi. Cred că în acel moment m-aș fi potrivit cu oricine. Aveam nevoie de cineva alături de care să uit ce se întâmplase. Nu îmi era ușor, iar cu cineva alături totul devenea mult mai simplu.

Persoana care mă adusese în acel stadiu dispăruse din acel moment, dar reapăruse în viața mea de aproape trei luni. Mă străduiam să o evit, să nu cad în aceeași plasă, să arăt că sunt mult mai matură și că mă făcuse o luptătoare. Dar

era slăbiciunea mea. Orice ar fi zis, aş fi făcut în secunda a două fără să mă gândesc. Era o greşală clasică, dar era gresala pe care o iubisem la un moment dat.

Deşi fugeam de trecut, îmi propusese să merg într-o excursie de familie. Am acceptat fără să mai stau pe gânduri.

Am plecat din Bucureşti sâmbătă dimineaţă, imediat după ora şase. Reuşisem să mă trezesc fără probleme. Oricum nu dormisem foarte mult în acea noapte. Nu voiam să mă dau peste cap, îmi era suficient ceea ce îmi făcuse în trecut şi eram amestecată într-o relaţie în care nu mă mai găseam deloc. A. mă făcuse, însă, să cred că există undeva iubire şi că aveam un dram de sensibilitate ascuns încă în sufletul meu.

Au urmat două zile intense. Am parcurs aproape 600 de kilometri, dus-întors şi ne-am distrat aşa cum nu o mai făcusem de mult. Am innălţat zmee, ne-am jucat cu mingea şi am văzut locuri pe care nu credeam că le voi vedea vreodată.

Vedeam o altă faţă a acelei persoane, una mult mai sensibilă, care îmi tot explica că absenţa de doi ani fusese una motivată, că avusese probleme şi se rupsese de tot ce însemna prieteni apropiaţi.

Nu eram o persoană naivă, dar stilul în care îşi povestea viaţa, m-a făcut să îi cad pradă din nou.

Stăteam noaptea pe balconul cabanei în care eram cazaţi. Toţi dormeau, dar eu eram cufundată într-o sticlă de bere şi într-o discuţie aprinsă cu tine. Simţeam că trebuie să îţi spun ce simt, dar situaţia de faţă mă făcea să mă răzgândesc după fiecare tastare. O priveam pe E. prin perdeaua geamului şi mă gândeam dacă mai avea rost să încercăm încă o dată sau să îmi dau o şansă cu tine. Până la urmă ţi-am scris, într-un mod subtil:

“Când ajung acasă, aş vrea să vorbim ceva. De fapt, nu ştiu cum să o fac, nu vreau să îţi stric absolvirea, dar vreau să vorbim neaparat. Faţă în faţă.”

“De obicei am o intuiţie foarte bună şi cred că înţeleg ce vrei să îmi spui.”

“Şi? Ce părere ai despre asta?”

“Pentru mine e okay, însă îmi e greu să spun ceva acum. Eşti sigură de asta?”

“Mai sigură ca niciodată.”

“Înţeleg ce vrei să spui, dar poate am nevoie de puţin timp de gândire. Şi tu îmi placi, poate nu într-atât cât îţi plac eu ție, însă...”

“Ia-ţi cât timp ai nevoie...”

Discuţia asta m-a făcut să mă simt mai ciudat decât mă simţisem vreodată până atunci. A doua zi nu m-am putut gândi decât la asta, iar vechiul “hoţ de sentimente” intrase la bănuieli serioase şi chiar se îngrijora pentru că eram atât de irascibilă şi voiam să ajung acasă cât mai repede. Pe cât îmi plăcuse acea excursie, pe atât de mult o uram. Mă ţinea departe de tine.

Câteva zile nu am mai vorbit. Deloc. Te-am ignorat cu bună știință. Îmi era greu să îmi imaginez că raspansul tău ce întârzia să apară avea să fie unul negativ. Era unul dintre cele mai urâte scenarii pe care mi le făceam.

Nu a trecut o săptămâna și am decis să mă despart de el. Aveam de gând să fac asta de ceva timp, dar tu îmi dadusei curajul. Era o relație în care nu mai eram unul, eram doi oameni separați, cu propriile idealuri. Nu mă mai regăseam în el. Începeam să cred că fusese cea mai bună decizie de până atunci. O relație care nu implică iubirea și încrederea este mereu o relație sortită eșecului.

Acum mă puteam concentra pe ce aveam de făcut, puteam să trăiesc fără să dau explicații la orice pas. Mai important decât atât, mă puteam gândi la tine fără să existe consecințe negative.

Deși aveam impresia că nu făceam ce trebuia, ți-am dat mesaj și ți-am spus. M-am gândit că asta te face să te gândești de două ori înainte de a-mi da un răspuns. Mi s-a părut că ești încântată și am reluat discuția fără să mai aducem vorba de mesajele din week-end. Deși mă gândeam numai la ele.

Într-un fel ciudat mi-am făcut curaj și te-am invitat la mine vineri seară. Chiar dacă nu era neapărat vorba despre tine, aveam nevoie de cineva care să îmi distragă atenția de la viața complicată pe care o aveam. Surprinzător, ai acceptat.

Ne-am întâlnit în oraș pe la ora cinci. Aveam ceva emoții, dar nu m-am lăsat înfrântă. Ne priveam ciudat și zâmbeam. Am vorbit diverse lucruri lipsite de sens și te-am ajutat să îți prindeți lucrarea de diplomă la un xerox din campus. M-a mirat faptul că nu știai de existența lui, deși toată lumea mergea acolo.

Ne simțeam foarte bine și aveam încredere că totul mergea pe drumul cel bun până când am primit un telefon. La celălalt capăt al firului era el. Plângea. Îmi spunea că vrea să ne vedem, că nu poate trăi fără mine și că mereu există o cale de împăcare, de sacrificiu.

I-am spus că nu pot, că sunt ocupată, dar mi-a reproșat că îl înșel. Relația noastră nu mai exista cu mult înainte să punem punct, așa că eu nu am crezut un moment că ceea ce fac se poate numi "înșelat". Am acceptat totuși să mă întâlnesc cu el, deși mi se părea foarte dubios faptul că urma să vii cu noi.

Am ajuns acasă destul de târziu, pe la ora unu. Nu credeam că ceva se mai putea întâmpla, nu credeam că mai eram în stare de ceva la o oră atât de târzie, așa că am pus un film prost pentru a ne lua somnul mai repede.

Deși era o comedie, în mod teoretic, mai mult m-a făcut să plâng când toată lumea se mută din oraș și atâtea relații dispăreau peste noapte.

Vedeam că îți este somn și te-am luat în brațe. Am stat așa o bună bucată de vreme. Numai noi, în patul meu de o singură persoană, ținându-te strâns în

brațe și mângâindu-te ușor pe cap. Deodată, filmul nu mai avea valoare pentru mine, nu mă mai interesa altceva în afară de tine.

Mă gândeam că dragostea nu stă neapărat în momentele împărtășite împreună, ci în sentimentele din sufletele noastre, apărute în astfel de momente. Era ceva ce nu mai simțisem de ceva vreme, acei fluturi din stomac pe care mă chinuiam să îi potolesc. Era un amalgam de gânduri și sentimente ce nu îmi dădeau pace, un fel de război pe care îl duceam cu mine însămi. Îmi spuneam că nu pot face asta, că nu trebuie să fac ceva care te-ar putea goni într-o clipă.

Noaptea e un sfeșnic bun, toți ne simțim acoperiți în acest timp, suntem vulnerabili, oboșiți, iar fiecare acțiune devine una de neuitat, memorabilă.

Te-am privit aproape două ore, ți-am mângâiat mâinile catifelate și mi-am făcut o mulțime de scenarii pentru ce avea să urmeze.

Într-o clipă oarecare te-am privit, iar ochii mei i-au surprins pe ai tăi. Ne-am uitat pierdute preț de câteva clipe, apoi buzele mele le-au atins pe ale tale. Era deja ora trei, dimineața. Nu voiam că acel moment să se mai sfârșească, dar eram conștientă că în zori acest vis se va spulbera. Acele secunde în care te-am simțit mai aproape decât trebuia, a fost cel mai frumos moment de până atunci.

Apoi te-am cuprins în brațe și mai strâns și nu voiam să îți mai dau drumul. Vraja nopții ne-a cuprins pe amândouă. Fără să ne mai spunem ceva, am căzut într-un somn adânc, însă eu te-am privit câteva minute bune după ce ai adormit. Mă gândeam că tu aveai să fii cea mai frumoasă greșală a vieții mele. Ai întins mâna spre a mea, iar eu am strâns-o tare. Ai zâmbit și te-ai cuibărit în brațele mele. Nu mai conta că abia aveam loc în pătuțul meu de 90 de centimetri. Nu aveam nevoie de mult loc. Tu erai suficientă pentru a avea cea mai frumoasă noapte a vieții mele.

Razele dimineții ne-au găsit tot îmbrățișate, iar ochii tăi mijiți pe la ora nouă și jumătate i-au întâlnit pe ai mei, deja deschiși, ce te admirau și se întrebau ce am făcut atât de bun ca să te merit.

Am zâmbit, nu ne-am vorbit, iar eu m-am ridicat din pat mergând în bucătărie să prepar micul-dejun. Era ireal ce se întâmplase cu doar câteva ore înainte. Mi se părea că totul fusese un vis, dar fusese atât de real.

Erai tot ce îmi dorisem vreodată.

Ai plecat imediat după micul-dejun, însă ai lăsat un urma ta numai speranțe deșarte, ce știam că vor rămâne așa, iar visul meu nu avea să se îplinească vreodată.

Singurele replici pe care le-am schimbat în ziua aceea au fost despre cum ai ajuns acasă și cât de aglomerat fusese metroul într-o zi de sâmbătă.

Nu am putut să mă abțin și ți-am spus:

“M-am simțit foarte bine aseară. Sper că suntem în regulă.”

“Încă sunt confuză. Dar a fost bine. Mai am nevoie de ceva timp.”

Era totul atât de clar, că niciodată nu aveam să fim împreună.

Timpul a trecut, iar noi ne-am urmat viețile anoste. Tu ai absolvit facultatea și ți-ai luat licența cu brio. Eram atât de mândră de tine, dar nu îți păsa. Te-am așteptat la ieșire și am mers spre apartamentul tău din Berceni.

Seara ne-a găsit întinse pe patul din camera ta, tu analizând tavanul, iar eu lăcrimând, știind că avea să fie sfârșitul unui vis frumos.

“Sunt îndrăgostită de altcineva. Îmi pare rău.”

“Ai făcut ceva în sensul ăsta?”

“Nu, dar aștept momentul potrivit.”

“Nu vei ajunge nicăieri dacă vei aștepta pur și simplu. Ce am făcut eu pentru tine...”

Încercam să nu par afectată, dar în mine se ducea o luptă crâncenă.

Te-ai ridicat și m-ai privit. Ai zambit ironic. Știam că nu simțit nimic.

“Nu e vorba că nu simt nimic. Ești mult prea copilăroasă, iar eu am avut relații numai cu persoane mai mari decât mine. Nu cred că va merge.”

“Macar încercăm.”

“Nu...”

Ai dat din cap cu o privire fără speranță, dezamăgită și obosită, iar eu am înțeles din prima clipă. M-am întors din nou pe pernă, jucându-mă cu ceasul de la mână, iar tu te-ai întins pe marginea patului, privind fix în tavan.

De aici am plecat, iar restul o știm foarte bine.

Niciodată nu va fi nimic între noi.

Totuși, dacă ar fi să aleg un ultim lucru pe care să îl fac în viață, acela ar fi să te pot săruta pentru ultima dată.